

Ladislav Vrábek: Středobodem našeho plánu je nezávislost ČR, ne výměna vlády - ta padne tak jako tak

- CZ24 News | 3. října 2022

ČESKO: Demonstrace v sobotu 3. září na Václavském náměstí mnoho lidí překvapila. Reagovali vládní i opoziční politici a ohlasy byly slyšet také ze zahraničí. Někteří politici neočekávali tak velkou účast, protože bylo stále ještě teplo, a ty nejdůležitější, největší souhrnné složenky za energie ještě lidem nepřišly. Podle policejních odhadů demonstrovalo přes sedmdesát tisíc lidí. Druhá demonstrace, ve středu 28. září, měla podobnou účast, a navíc se rozšířila z Prahy do dalších měst, a tak strážliví komentátoři předvídají, že je celkem reálné, že na podzim a v zimě přijdou ještě mnohem masivnější demonstrace - a možná nebudou tak klidné jako tyto první. Ovšem fanoušky současné vlády v médiích a aktivistických skupinách tyto demonstrace rozzlobily a v duchu výroku předsedy vlády, který označil organizátory demonstrace za proruské, se pustili do organizátorů i do řečníků. Někdy to byla kritika věcná, ale v některých případech jako by vypadla z pera propagandistů někdejšího komunistického Rudého práva. Organizátoři ovšem moc prostoru k vyjádření nedostali. Proto jsme si řekli, že po tolika různých obviněních by bylo fér, poskytnout jim možnost vyjádřit se k útokům, které jsou na ně vedeny, a také se věcně a podrobněji věnovat cílům, kterých chtějí dosáhnout. Proto, milí posluchači, ve studiu vítám svolavatele a organizátora obou demonstrací, Ladislava Vrábela.

Martina: Ladislave Vrábeli, premiér naší země o té první demonstraci tvrdil, že ji svolaly síly hlásící se k proruské orientaci. Tak jak se cítíte jako příslušník páté ruské kolony?

Ladislav Vrábek: Tak když bych to vzal ve zkratce, tak nás pan premiér, jak jsme se potom dozvěděli v některých médiích, označil za kolaboranty. A vzhledem k tomu, že pan premiér mluví o tom, že jsme ve válce s Ruskem, tak nás označil za kolaboranty s válčící stranou, která by měla válčit proti nám. A co se týče páté kolony Ruska, tak nás v podstatě označil za jakousi spící buňku, která by se v případě napadení naší země Ruskem měla probudit, a měla by válčit zevnitř. To jsou opravdu vážná obvinění, a z mého pohledu nám pan premiér na záda namaloval terč, protože třeba nějaký zfanatizovaný občan, který by vzal vážně, že jsme ve válce s Ruskem, by nás mohl skutečně brát za kolaboranty a mohl by se k nám i tak chovat - jako ke kolaborantům v době války. Takže ze strany pana premiéra tohle vnímám jako naprosto bezprecedentní krok. Myslím si, že celý svobodný svět by měl povstat a říct, že tohle premiér prostě nemůže udělat - někoho takto označit a uvést do nebezpečí. To je můj názor.

Martina: Vy jste tento způsob reakce nečekal?

Ladislav Vrábek: Abych řekl pravdu, tak jsem ani nepřemýšlel nad tím, jaká bude reakce ze strany premiéra, takže ne, nečekal.

Martina: A myslíte si, že je potřeba to brát takto fatálně, jak jste to teď vykreslil? Tedy vzhledem k tomu, že samozřejmě můžeme říkat, že jsme ve válce; už jsme byli ve válce s covidem a podobně. Ale vyhlášení války, vstoupení do války má jistá pravidla a musí se splnit určité legislativní kroky, takže my ve válce nejsme. Není to proto třeba z vaší strany bráno příliš dramaticky?

Ladislav Vrábek: To je právě to, co říkám – když by se našel nějaký fanatik, tak ten by to třeba mohl brát tak, jak to pan premiér říká. Pan premiér není nějaký herec v divadle, pan premiér je předseda české vlády a jeho slova by měla mít váhu. Jestliže on opravdu opakuje, že jsme ve válce, tak těm slovům z pozice premiéra dává tu vážnost. My samozřejmě tvrdíme, že ve válce nejsme, jak jste řekla – z hlediska legislativy prostě nejsme ve válečném stavu, nebyl vyhlášený, parlament ho neodsouhlasil, nebyla nám vyhlášena válka, ale vzhledem k tomu, že se jedná o premiéra české vlády, tak si myslím, že jeho funkce dává těm slovům takovou váhu. Takže když se podíváme třeba na islámský terorismus, tak tam je to obdobné – třeba nějaký imám vyhlásí na někoho fatvu, řekne, že tento člověk je nepřítel toho systému, a potom se najde nějaký zfanatizovaný člověk a ten třeba někde někoho zabije.

Martina: Ale tam je to trochu jinak, protože oni zase nemají ústavu, ale vyřídí se to koránem. Takže tam, když vyhlásí imám fatvu, tak to tu váhu má. Zatímco u nás, jak jste správně řekl, by to musel schválit parlament.

Ladislav Vrábek: Teď myslím to, co udělal pan premiér. On v podstatě skutečně nakreslil terč na naše záda s tím, že nás obvinil, a média to potom dál přebírají. Už tím, že on nastavil tuhle latku, tím, že řekl, že jsme pátá ruská kolona, tak těm novinářům ze svojí pozice premiéra vlády vlastně dovolil o nás takto psát, dovolil jim nás takto dehonestovat. Takže minimálně v téhle rovině celá Česká republika může číst v novinách nejen o nás, ale i o demonstrantech, kterých bylo určitě sto tisíc, že jsou v podstatě příslušníky nějaké ruské síly. Ale to není jenom náš pan premiér, ten nastavil tu latku, a jede to dál jako lavina.

Martina: A když se podívám na zoubek vám, řekněte mi – jste proruský orientovaný? Jak byste vy sám sebe charakterizoval?

Ladislav Vrábek: No, proruský orientovaný...

Martina: Co to vlastně pro vás znamená?

Ladislav Vrábek: Víte, mě tohle nálepkování moc nebaví. My žijeme v době, kdy se pořád někdo nálepkuje. Obecně – jsem člověk, který má rád lidi, rád cestuje, má rád kultury a v každé kultuře vidím něco dobrého. A zrovna tak, jako poslouchám hudbu nejradši britskou, na filmy koukám nejradši americké, tak kdybych si měl poslechnout třeba klasiku – ok, když vezmu, že nebudu poslouchat českou, protože nejradši mám Dvořáka a Smetanu –, tak bych si poslechl třeba Prokofjeva nebo Čajkovského. Takže z mého pohledu není možné se orientovat jenom na nějaký jeden národ, můžeme spíš říct, že jsem pronárodní. Mám rád kulturu národní a byl bych rád, aby ty kultury obecně po celém světě byly zachované.

Martina: My se tomu ještě budeme věnovat průběžně, ale když jsme se bavili o tom, že ten terč vám svým výrokem namaloval na záda pan premiér, tak dokonce i ukrajinské ministerstvo zahraničí reagovalo a označilo tuto demonstraci za proruskou – a Ukrajinci šli ještě dál než náš premiér a nenapsali jen o organizátorech, ale rovnou napsali, že účastníci akce se snažili urazit čest Ukrajinců, kteří brání svobodu v Evropě. A tak se ptám – bylo třeba jedním z cílů této demonstrace urazit čest Ukrajinců?

Ladislav Vrábek: No, to určitě ne. Když si někdy poslechnete, co říkám na tohle téma... Včera jsem na to téma dal rozhovor do New York Times a oni se také ptali na tu záležitost Ukrajiny. Co mě se týče, tak jsem byl na začátku března na slovensko-ukrajinských hranicích a přivezl jsem odtamtud čtyřicet devět lidí. A tím důvodem bylo, že jsme se z médií dozvěděli, že jsou tam ženy a děti a že tam mrznou a trpí. Takže jsme zorganizovali autobus a přivezli jsme čtyřicet devět lidí. Takže co mě se týče, tak to rozhodně není tak, že bych nesoucítil s Ukrajinci, s těmi samozřejmě soucítím. Ale pak

jsem se dozvěděl o tom, že Evropská unie vypracovala program Temporary protection, dočasnou ochranu, a tenhle program vlastně nahrazuje ten klasický status uprchlíka, který říká, že uprchlíci ze země, kde se válčí, by měli zůstat v první bezpečné zemi a tam jim má být poskytnuta pomoc. A Temporary protection říká – a Česká republika se k tomuto programu Evropské unie přihlásila –, že uprchlíci z Ukrajiny mají právo na bydlení, mají právo na sociální pomoc, mají právo na zdravotní pojištění, zdravotní pomoc, mají právo na bezplatné školství, mají právo na práci, ale také mají právo na běžné azylové řízení. To znamená, že mohou požádat o trvalý pobyt a občanství, a mají na to právo. A mají právo na slučování rodiny, to znamená, že mohou pozvat celou svoji rodinu z Ukrajiny, a všichni tihle lidé mají právo na naši sociální pomoc. A když se podívám na ekonomickou situaci na Ukrajině a na ekonomickou situaci v České republice, tak z mého pohledu prostě ten plán – to nahrazení běžného statusu uprchlíka dočasnou ochranou – je plán Evropské unie, jak přesídlit část ukrajinského národa do České republiky. A tohle plánované stěhování národů považuji za špatné, protože to není dobré ani pro Českou republiku, ani pro Ukrajinu. Tohle plánované stěhování národů ničí oba dva ty národy – český národ a jeho kulturu, ale i ten ukrajinský národ a jeho kulturu, protože spousta dobrých pracovníků, spousta dobrých mozků odejde z Ukrajiny, a Ukrajina o ně přijde. To, co si myslím, že by bylo správně, je poskytnout ochranu před válkou těm lidem, kteří to potřebují, ale v okamžiku, kdy ji potřebovat nebudou, tak usilovat o to, aby se vrátili zpátky do svojí rodné země, a pomáhat těm lidem, aby mohli zpátky budovat Ukrajinu, aby mohli žít ve svém kulturním prostředí. To si myslím, že je dobře jak pro Českou republiku, tak pro Ukrajinu.

Mám plán, kterému říkám Česká republika na prvním místě

Martina: Ladislave Vrábeli, o demonstracích jsme slyšeli mnohé, ale jak vy byste sám stručně charakterizoval, proč jste tyto demonstrace svolali? Když byste mi měl říct třeba pět odřážek, protože teď jste formuloval, jaký je váš vztah k postupu naší vlády a Evropské unie vůči Ukrajině. Víím, že tam šlo o energie, ale řekněte to teď v krátkých větách vy – proč jste řekl: Lidi, přijďte na náměstí?

Ladislav Vrábel: To vlastně vzniklo tak, že jsem vytvořil něco, čemu říkáme plán Česká republika na prvním místě. Ten plán Česká republika na prvním místě má právě několik těch odřážek, jako je elektřina, plyn, zdravotnictví, vojenská neutralita i to zmíněné a velmi kontroverzní a s velmi kontroverzním názvem plánované ředění národa. To je právě to, co jsem se snažil vysvětlit s tou dočasnou ochranou, a ten název jsem nechal takhle provokativní, aby si lidé uvědomili, o co ve skutečnosti jde. Že jde o cílené ředění národa, že jde o skutečně cílené přesouvání národů. A těchto odřážek je tam víc a tomuhle celému říkám plán Česká republika na prvním místě. A ten plán má cíl – a tím cílem je, aby Česká republika byla samostatnou, nezávislou a soběstačnou zemí, protože dneska je Česká republika součástí elitářské globalistické struktury. Řeknu to takhle: Vzpomeňme si na osmdesátý devátý rok – lidé vyšli na náměstí, cinkali klíči, volali po svobodě; skvělá atmosféra. A co chtěli ti lidé? Někteří chtěli podnikat, a to neznámá, že chtěli, aby tady podnikaly německé firmy, francouzské firmy, britské firmy... oni chtěli podnikat. A jak to vypadá dneska? To běžné, menší podnikání je v podstatě rozložené (vlastně i to velké podnikání je rozložené – když se podíváme na velké podniky, tak ty zavírají nebo jsou již zavřené) a to, kdo tady má dneska kapitál, jsou zahraniční firmy. Většina našich lidí chodí pracovat pro zahraniční firmy, a když si vezmeme, kde utrácíme naši výplatu... (Když pominu to, že pracujeme v nějaké zahraniční firmě, kde dostaneme nižší plat, než dostane v té samé firmě kousek dál za hranicemi občan třeba německý.) Ty peníze jdeme utrácet za jídlo a utratíme je v obchodech, které jsou nadnárodními řetězci. Jak dobře víme, tak ty nadnárodní řetězce mnohdy neplatí daně vůbec anebo platí daně naprosto minimální, protože mají takový systém převádění peněz ze zahraničí do zahraničí a vydávání faktur, že v České republice ty peníze nezůstávají a odtékají ven do zahraničí. Pak si natankujeme benzín, samozřejmě u zahraniční společnosti, ten profit zase odchází pryč z České republiky, koupíme si oblečení v zahraniční firmě (samozřejmě i zahraniční oblečení), s kosmetikou a technikou je to úplně stejné...

a dotáhli jsme to tak daleko, že když si doma do skleničky natočíme kelímek vody, tak za to zaplatíme francouzské firmě, když si rozsvítíme, tak za to zaplatíme německé firmě, a když si pustíme plyn a zahřejeme si vodu na sporáku, tak za to platíme pravděpodobně také nějaké zahraniční firmě – teď nevím, kdo přesně poskytuje rozvod plynu. V zásadě i ty firmy, pokud jsou české, tak jsou z velké části vlastněné zahraničními investory.

Martina: A to chcete změnit všechno na náměstí?

Ladislav Vrábek: U mě úplně nejde o to, že bych to chtěl změnit na náměstí. Moje hlavní práce je práce ideologická. To, že jsem vypracoval plán Česká republika na prvním místě, to je v podstatě myšlenka, kterou jsem dal do prostoru, a to, že dělám pravidelná videa a mluvím se svými přáteli přes Facebook nebo přes YouTube, tak můj cíl je, abych lidem říkal, co se děje, aby oni si uvědomili, co se děje, a aby dál šířili tyhle myšlenky. Ten plán Česká republika... začíná to být komplikované, omlouvám se. (smích)

Martina: Zatím se orientuji. (smích)

Ladislav Vrábek: Ten plán Česká republika na prvním místě má hodně konkrétních odrážek, o co tam jde, ale v zásadě má tři pilíře. A prvnímu pilíři toho plánu říkám Lidé. A to je přesně to, o čem tady mluvím – že se snažím mluvit s lidmi, vysvětlovat jim, co je skutečnou příčinou našich problémů a jaká by mohla být cesta ven z těch problémů. To znamená úplně zjednodušeně – když se podívám na všechny ty agendy, které dneska prožíváme, ať už je to covidismus a s tím spojené očkování (devět set milionů, které vyhadzujeme z okna každý měsíc za vakcíny, které nikdo nechce, ten nátlak, který byl na očkování); nebo Green Deal, který likviduje naši ekonomiku; vůbec ten přechod z fosilních paliv na obnovitelné zdroje, které leckdy vůbec nedávají smysl; elektrická auta, která máme nabíjet v podzemních garážích obchodních center a která, když tam začnou hořet, tak je nikdy nikdo nemůže uhasit, nebo když se v zácpě ta auta zastaví, tak nemůžou topit a můžou tam někde zůstat stát; nebo válka, která vůbec nedává smysl; sankce, které jsou namířené proti České republice; energetická krize, která nás vede do ekonomického kolapsu, inflace, potravinová nesoběstačnost; to, že vozíme přes půl planety potraviny namísto toho, abychom je vyráběli tam, kde je jíme, a tak dále. Všechny tyhle agendy – a to jsem jich vyjmenoval jenom několik – mají jedno společné. A to společné je, že tyhle agendy vymýšlí lidi, kteří stojí na pomyslné pyramidě globalistické struktury někde nahoře, a my můžeme buďto válčit s jednou každou agendou tady tak, jak dokážeme, a nikdy se nám to nepodaří, protože my jsme v té pyramidě až dole a na nás už vypadávají agendy prošlé všemi těmi strukturami – OSN, Světovým ekonomickým fórem, Evropskou unií, různými neziskovými organizacemi, Světovou zdravotnickou organizací...

Martina: To je globální svět...

Ladislav Vrábek: ... ano, globální svět. Takže my můžeme buďto bojovat s těmi agendami, ale nikdy to prostě nezvládneme vyhrát, anebo máme druhou možnost: odejít z těch globalistických struktur a vytvořit nezávislou, samostatnou, soběstačnou Českou republiku a s těmito strukturami třeba spolupracovat, ale nebýt na nich přímo závislí, nebýt přímo závislí na jejich rozhodnutí. A to je v podstatě cílem plánu Česká republika na prvním místě – vyvést Českou republiku z téhle závislosti na globalistických strukturách, na jejich rozhodnutích, tak, aby Česká republika měla samostatnost, aby měla samostatné politické vedení a také samostatné finančníctví, ekonomiku a průmysl.

Martina: No, velmi ráda bych se teď zeptala, jak si myslíte, že je to možné tady uskutečnit, když jsme prostě malá země uprostřed Evropy, ale ponechám toto teď stranou, protože se vrátím zpátky čistě k demonstracím. Když jste formuloval plán Česká republika na prvním místě, tak jste s ním seznámil už před demonstrací předsedu vlády, není-liž pravda? Tomu jste poslal otevřený dopis. Dočkal jste se od něj nebo alespoň z tiskového oddělení nějaké reakce?

Ladislav Vrábek: Od předsedy vlády jsem se dočkal jediné reakce, a to přes média, že jsme ruská pátá kolona a tak dál – to už jsme řešili na začátku –, ale žádný oficiální dopis nebo nějakou oficiální odpověď, s tím se pan premiér Fiala nikdy neobtěžoval.

Globalisté by rádi disponovali našimi domy a byty, aby je mohli nám, Čechům, nebo dokonce někomu úplně cizímu pronajímat

Martina: A myslíte si, že to je neochota diskutovat s oponenty, anebo neochota diskutovat konkrétně s vámi?

Ladislav Vrábek: Osobně si myslím, že pan premiér Fiala poslouchá příkazy z Washingtonu, z Bruselu a možná z Kyjeva, a není to třeba tak, že by byl neochotný, ale on musí plnit nějakou agendu, a to, že mu na náměstí roste podhoubí nespokojených občanů – sto tisíc lidí, kteří se dvakrát sešli na Václavském náměstí – samozřejmě ohrožuje nejenom pana Fialu, ale hlavně ty globalistické elitářské struktury. A ty samozřejmě nechťejí dopustit, aby se Česká republika stala samostatnou zemí, protože tady je ještě pořád spousta lidí, kteří mají své domy a svoje byty, a ty domy a byty by samozřejmě tyto globalistické elity rády měly ve svém portfoliu, aby je mohly Čechům pronajímat – aby je Češi nevlastnili, ale aby je mohly Čechům pronajímat. A možná nejenom Čechům, protože v souvislosti s klimatickými změnami se může stát, že bude na naší planetě – třeba i v Evropě – nedostatek místa, a Česká republika je díky svému umístění a tomu, jak se tady hezky žije, kolik tady máme vody, lesů a řek, naprosto zajímavým místem pro život v případě nějakých klimatických problémů. Takže možná že ty nemovitosti ti globalisté neplánují pronajímat českým občanům, ale i občanům z nějakých jiných zemí.

Martina: Páni, vy na to tedy jdete od lesa.

Ladislav Vrábek: Občas samozřejmě dělám to, že se koukám na Světové ekonomické fórum – na ty panelové diskuse odborníků a politiků nebo na nějaké jiné agendy, takže tím, že se koukám na tyto věci, tak si dělám jakýsi obrázek o tom, co je tou skutečnou agendou těchto globalistických elit. Takže když o tom mluvím, tak samozřejmě někdy můžu zabrousit na ta témata takovýmto způsobem.

Martina: Ladislave Vrábeli, premiér Fiala vám neodpověděl, ale je možné, že váš dopis četl, protože možná jste si tu nálepku proruské síly vysloužil právě kvůli obsahu tohoto dopisu. Vy jste tam například psal, a teď cituji: „Proč zatahujete naše lidi do války proti Rusku? Proč jste rozdali veškerou naši vojenskou techniku, stejně jako prostředky civilní obrany, a tím do nastávající války, kterou rozpoutáváte, uvrhl naše lidi do pozice bezbranného národa bez možnosti použití ochranných prostředků?“ Vy jste si jist, nebo odkud víte, že jsme rozdali veškerou naši vojenskou techniku?

Ladislav Vrábek: Řekněme, že tím, že se setkávám s odborníky, kteří mluví na našich demonstracích – a to jsou samozřejmě špičkoví odborníci, vy sama je dobře znáte, protože jste určitě s mnohými z nich dělala rozhovory –, tak si povídáme. A některé ty informace jsou, řekněme, z kuloárů nebo zákulisí. Některé informace jsou třeba o tom, že jsme rozdali veškeré prostředky civilní obrany. Možná že jich pár zbylo, nemůžu říct, že jich je sto procent pryč, ale jestli je pryč třeba devadesát nebo devadesát pět procent, tak si myslím, že použít takovýto přírůbek je asi na místě.

Martina: Já jsem se právě jaksi chtěla točit na tom slově „veškerou“, protože se vás chci zeptat, jestli právě takovou paušalizací ze sebe vy neděláte snadnější cíl. Protože by nám pravděpodobně armáda poměrně snadno dokázala, že nám stále ještě něco zbylo; řekněme za to, co jsme poslali na Ukrajinu, dostaneme do konce roku německé tanky... Takže vlastně můžete sklízet kritiku, že opomíjíte záměrně některé věci, aby to vyznělo tak, jak chcete. Proto se ptám – není takové vrhání slov jako „veškerý“, „všichni“... není to nešikovné?

Ladislav Vrábek: Osobně se přiznám, že tohle sám nemám rád, když někdo říká všechno, všichni a dělá tahle velká gesta, a snažím se tomu vyhýbat. Ale pravda je taková, že jsem prostě obyčejný člověk, který jen tak mluví, jsou to moje názory, nejsem politik, nejsem trénovaný v tom, abych mluvil, a taky moc nepřemýšlím nad tím, co budu říkat, a jak to budu říkat. Prostě když se mě někdo na něco ptá, tak mu říkám, co si myslím. Takže spíš je to asi tím, že jsem obyčejný člověk, že takhle občas řeknu něco, co by se třeba dalo říct i přesněji, kulantněji, odborněji... tohle je samozřejmě moje chyba.

Martina: Na Václavské náměstí za vámi přišlo sedmdesát tisíc lidí, to už není člověk, který „jen tak mluví“ a „tak jsem si něco řekl, že jsem měl zrovna takovou náladu“ – to byste vlastně mohl časem vystavit mnohé vaše cíle snadnému ostřelování a ještě zdiskreditovat ty lidi, kteří za vámi na náměstí přišli. Co s tím?

Ladislav Vrábek: To by mi samozřejmě bylo líto, ale už na začátku, když jsem svolával první demonstraci a zavolaal Jirkovi Havlovi, což je můj kamarád, a přizval jsem ho k její organizaci, tak jsem jasně deklaroval, že nebudeme zakládat žádnou politickou stranu, žádné politické hnutí, žádnou organizaci – že prostě budeme vystupovat jenom jako občané a že to budeme dělat jako občanskou aktivitu. Takže ani neplánuji, že bych si bral nějakého poradce na to, co mám říkat, co nemám říkat a tak dále. Prostě někdy se může stát, že ty věci, které řeknu, se třeba nebudou lidem líbit. A může se stát, že se najdou věci, jakým způsobem do mě... teď nechci úplně říct kopat, to je takové přehnané; ale možná se najdou věci, kde můžou lidi říct: Tohle jsi neřekl úplně přesně. A mně to úplně nevadí.

E.ON má rekordní zisky, zatímco naše rodiny finančně krvácí - a pan premiér se na to jenom dívá

Martina: V tom dopise jste se také ptal premiéra na energetickou krizi v souvislosti s Ukrajinou a tam jste napsal: Proč namísto pomoci českým rodinám neustále veřejně mluvíte jako o prioritě o pomoci Ukrajině a Ukrajincům, přestože jste volený v České republice českými občany? No, a na to vám samozřejmě vzápětí budou lidé kontrovat – nebo média kontrovat –, že přece naše vláda neustále mluví o pomoci našim lidem; třeba pět tisíc pro rodiny s dětmi, speciální sociální dávky na zmírnění dopadů dramatických cen energií... Jak tedy vlastně vnímáte tento rozpor? Je to rozpor, to, co jste vy řekl? – Soustředíte se, pane premiére, pouze na Ukrajinu, a pan premiér vám na to řekne: „A co náš sociální program? Vždyť s tím každý den vystupujeme v televizi. Říkáme: ‚Lidi, přijďte si pro ty peníze.‘“

Ladislav Vrábek: To je skvělé, ale proč třeba pan premiér neudělá to, co navrhuji naši odborníci už, řekněme, rok – proč nezastropuje ceny elektřiny u výrobce? Proč nechává E.ON, aby vydělával rekordní zisky, zatímco naše rodiny krvácí na složenkách? To jsou takové laciné výmluvy pana premiéra. Oni přišli dokonce ne jenom s tím, že rozdávají těch pět tisíc – což samozřejmě vůbec není žádná efektivní pomoc – ale i s tím, že ten problém spočívá v tom, že nedokážou dobře komunikovat. Že si musí zaplatit firmu, která je naučí lépe komunikovat. Jako kdyby ty problémy českých rodin spočívaly v tom, že pan premiér neumí komunikovat. Takže z mého pohledu, když by pan premiér něco takového řekl, je to takové to: zloděj křičí – chyťte zloděje! Tak bych to asi viděl. Jsou to prostě manipulace ze strany naší vlády. Podívejte třeba teď po demonstraci – naše vláda začala zastropovávat ceny energií. A dozvěděli jsme se, že budeme platit tři koruny za kilowatthodinu. Ale plyn se přece nepočítá v kilowattech – všichni máme měřáky v metrech krychlových – ale v těch kubíkách. Proč prostě nenapsali, že to bude stát třicet pět korun za kubík, nebo kolik to vychází přesně, nevím, nejsem odborník v energetice, takže nechci být nepřesný, ale...

Martina: ... no, protože pořád je lepší napsat, že čokoláda stojí třicet devět celých devadesát, než

čtyřicet, že.

Ladislav Vrábek: No v tomhle případě napsali, že čtvereček čokolády stojí tři koruny, a nenapsali, že tabulka té čokolády stojí třicet pět korun. Ale vy si taky nekupujete čokoládu jenom po jednom čtverečku, ale koupíte si celou tabulku. Takže to, co vláda dělá, je z mého pohledu to, že mlží a snaží se předstírat, že něco dělá. Ale když se podíváme na to, kam dovedla Českou republiku od té doby, co začala vládnout – za ten tři čtvrtě rok – tak my stojíme na pokraji hospodářského kolapsu a stojíme na pokraji války. Z mého pohledu prostě můžou říkat, co chtějí, ale ta realita je taková, jaká je; a myslím si, že většina lidí to vidí, jaká ta realita je.

Martina: A ten sociální program vlády, který vy vlastně takto nepřímou kritizujete, ten vám přijde nedostatečný? Nebo vám vadí to, že vlastně nastala trošku absurdní situace, kdy pravice rozhazuje dávky z vrtulníku, a levice prosí, abychom si je nebrali a více se nezadlužovali? To jsou věci, které vám vadí? Nebo abych nerozměňovala svoji otázku: Jak se díváte na sociální program vlády a na to, jak chce pomoci lidem v této energetické situaci?

Ladislav Vrábek: Jako na nedostatečný. Co mě se týče, tak jsem vyhlásil petici za tři megawatthodiny pro každou rodinu zdarma. Podívejte, my jsme na pokraji hospodářského kolapsu. My jsme v situaci, kdy leckterí lidé už dneska nemají pořádně na jídlo, na to, aby zabezpečili děti, aby jim koupili dobré oblečení, aby je mohli posílat do školy. A v téhle situaci je prostě potřeba udělat radikální kroky. A jestli my tady máme naše atomové elektrárny a riskujeme – protože atomové elektrárny samozřejmě můžou potenciálně být nebezpečné, když se podíváme na Fukušimu, tak tam sto čtyřicet kilometrů okolo Fukušimy dodneska lidi nemůžou žít...

Martina: My zase nemáme tak velké moře a naše elektrárny nestojí na jeho břehu...

Ladislav Vrábek: Jasně, ale pokud v těch atomových elektrárnách vyrábíme elektřinu za pětadvacet halířů, tak prostě nevidím vůbec žádný důvod pro to, aby naši lidé měli platit deset korun – to se už dneska běžně platí. To je prostě z mého pohledu jenom čistá zlodějna a my bychom si měli uvědomit, že ty elektrárny jsou naše, že byly postavené našimi otci a dědy a že ty elektrárny dělají elektřinu tady u nás, v České republice, a české rodiny mají podle mého názoru právo na to, aby v době hospodářské krize – nebo nějakého hospodářského kolapsu, který se blíží – dostaly aspoň ty tři megawatthodiny zdarma. Protože ta společnost má tak jako tak obrovské zisky. Takže co mě se týče, myslím si, že vláda dělá nedostatečné sociální programy a měla by jít úplně jinou cestou.

Martina: Možná, že když nás teď někdo poslouchá, tak si říká: A proč na tom tomu chlápku tak záleží? Žije v Srbsku (protože vaše manželka je Srbka, žijete v Bělehradu), tak proč se vlastně tak angažuje, proč to tak řeší a proč sepisuje petice a piliře, a vystupuje jako takový petiční typ, který bojuje za zemi, ve které nežije?

Ladislav Vrábek: Co se mě týče, tak v Srbsku žijeme dva měsíce, a to z toho důvodu, že matka mojí manželky je opravdu vážně nemocná, a já slíbil svojí manželce, že to poslední období zkrátka stráví se svojí matkou, protože moje manželka byla devět a půl roku se mnou v České republice. Takže ty věci jsem začal dělat dávno předtím, než jsme odjeli do Srbské republiky. A řeknu vám, že ten vnitřní pocit v okamžiku, kdy my přejedeme hranice a přijedeme do Srbska, je takový, že se stanou dvě věci. Za prvé ze mě spadne ten stres, protože v Srbsku tyto problémy nejsou. Srbsko má s Ruskem uzavřenou smlouvu na tři roky na levný plyn, Srbsko je vojensky neutrální, prezident tvrdí, že Srbsko nepůjde do války ani s jednou stranou, neposílá zbraně, nezbrojí, chce jenom mír. A ty problémy s jídlem... třeba když jsem včera viděl na náměstí Jiřího z Poděbrad na trhu rajčata za osm eur za kilo, tak my v Srbsku je máme ze zahrádky, kam je vozí vesničani na trh za jedno euro. To jenom pro představu. Takže když přijedu do Srbska, tak ze mě spadne ten stres, který v České republice je, a druhá věc, která se stane – a tady si docela dokážu představit pocity pana Bedřicha Smetany, když

psal Moji vlast – tak když přijedu do Srbska, začnu intenzivně myslet na Česko. Je to takový program – čím více je člověk pryč ze svojí země, tak tím více na ni myslí. A viděl jsem to i u svojí manželky, která taky hodně myslela na svojí zemi – když přijela do Česka, začalo se jí stýskat. A úplně stejné je to se mnou, jakmile odjedu pryč, tak veškeré moje myšlenky jsou soustředěné na to, co se děje u nás v České republice.

Martina: Teď jste v takové stručnosti vylíčil Srbsko jako zemi dobrou pro život (nebo takovou příznivější, než je Česká republika), nepřichází tedy pro vás v úvahu to, že byste si říkal: Nemám zapotřebí mít terč na zádech, nemám zapotřebí se tady tomuto vystavovat, prostě se vystěhuji do země, která se mi zdá být k životu lepší...? Mávnout nad tím rukou? Je to pro vás možnost, přijatelné řešení?

Ladislav Vrábek: Jsou to dvě roviny, moje manželka mi to občas takhle říká. Třeba dneska mi to říkala, protože jsme večer seděli s kamarádem a měli jsme asi hodinovou debatu na politická témata a nakonec, když jsme se bavili o jeho nenávisti vůči Rusku, která je takovým prizmatem, které mu znemožňuje vidět mezinárodní politickou situaci reálně, tak moje manželka říkala: Máš tohle zapotřebí? Za koho tady bojuješ? Vždyť tady chce spousta lidí jít do války. Tak to je samozřejmě jedna strana té věci, že tu možnost mám. A druhá strana je, že díky tomu, že tu možnost mám, tak v podstatě mám mnohem stabilnější pozici. Že vlastně nejednám z pozice člověka, který by byl v koutě a jednal ve stresu, ale dává mi to mnohem větší nadhled. A taky to cestování, ten kontrast – vlastně každé dva tři týdny kontrast těch dvou zemí –, tak dokážu porovnávat ty země vůči sobě. Takže samozřejmě ta možnost tady je. Když by byla válka a když by přišla mobilizace, tak nevím, jestli bych zůstal v České republice a šel se nechat bombardovat, když můžu být v klidu v Srbsku. Takže ta možnost tady samozřejmě i pro mě osobně – nebo pro naši rodinu – je, ale to vůbec neznamena, že bych se nesnažil bojovat o to, aby Česká republika byla v pořádku, aby Česká republika ve válce nebyla, nebo aby se z ní rychle dostala. A když si poslechnete třeba to, co říkám lidem, tak říkám: „Plán ‚Česká republika na první místě‘, to je dlouhodobý plán, to není něco, co změníme na demonstraci během jednoho dvou tří měsíců.“ Ten plán, to je plán na pět, možná deset let, aby se Česká republika skutečně stala samostatnou, a ty nejtěžší kroky teprve přijdou. Tím největším krokem není sundat vládu Petra Fialy a vyměnit vládu, ta padne stejně, prostě ta vláda nemá šanci. Ale tím nejtěžším krokem bude zařídit politickou, a především průmyslovou a finanční a ekonomickou nezávislost České republiky a její stabilitu. A to jsou nebezpečné věci, protože tam začínáme mluvit o stamiliardových záležitostech a ty globalistické elity se samozřejmě nebudou chtít zbavit těch svých obchodů, jak v podstatě Českou republiku vysávají, jak vysávají její občany. Oni nebudou chtít udělat to, aby řekli: „Hele, Češi, ok, my jsme tady měli třicet let super kšeft, tu republiku jsme si tady celou skoupili, vzali, vy teď pro nás pracujete, všechno, co vyděláte, tak my si odvedeme, ještě máme zájem o ty vaše baráky a byty.“ Oni neřeknou: „Končíme, my vám teď necháme samostatnost, všechno, co vyděláte, tak si nechte v té svojí pokladně, buďte samostatní a buďte bohatí.“ Ten plán takový není. To znamená, že ta největší, nejtěžší práce bude samozřejmě tady v tom, a vůbec se nemusí stát, že to bude moje práce. Co mě se týče, tak spíš sám sebe vnímám jako člověka, který se pohybuje na úrovni ideologie – že se snažím lidem říkat, jak věci jsou a co je potřeba udělat.

Jediné řešení, jak zamezit krachování rodin a podniků, je koupit levný plyn z Ruska

Martina: Ta samostatnost země, která je logicky vzhledem ke své životní úrovni a způsobu života závislá na energiích, je vždycky trošku vágní, protože vždycky k nám ty trubky odněkud musí vést. Proto jste řekl v srbské verzi ruského Sputniku o válce na Ukrajině toto? „Požadujeme, aby Česká republika byla vojensky neutrální a aby se orientovala směrem na Rusko, především proto, aby si zajistila levný ruský plyn.“ Jsou to vaše slova, nebo to někdo překroutil? Jak jste to myslel?

Ladislav Vrábek: Tohle je špatný překlad. To, co skutečně říkám, je – a říkal jsem to i teď na Václaváku dvacátého osmého –, že my požadujeme vyhlásit referendum. Protože z mého pohledu a podle průzkumu, co jsem viděl, tak myslím, že většina Čechů by si přála, aby ty trubky, které jsou natažené z Ruska, vedly plyn přímo k nám. Myslím si tedy, že bychom se měli povznést nad ideologii. Prostě v oblasti byznysu, v oblasti ekonomiky a energie jsou pro naši ekonomiku ty trubky opravdu asi tak jako žíly a krev pro fungování lidského těla. My prostě bez toho plynu nemůžeme fungovat. Tak když už ty trubky jsou natažené do Ruska, tak proč nekoupit plyn z Ruska? To je pro nás úplně nejjednodušší možnost. Kdyby ty trubky byly natažené do Švýcarska, tak bych úplně stejně řekl: Pojďme kupovat plyn ze Švýcarska. Kdyby byly ty trubky natažené do Ameriky a oni nám nabízeli levný plyn z Ameriky, tak bych řekl: Pojďme koupit ten plyn z Ameriky. To vůbec není o tom, jak vnímám kterou zemi – jestli líp, nebo hůř. Tohle je opravdu čistě pragmatická záležitost toho, že tady jsou natažené nějaké trubky a někde ten plyn na naší planetě v zemi je. A jestli tady je nějaká tržní cena a možnost ten plyn za nějaké přijatelné ceny koupit, tak jsem jednoznačně pro to, abychom ho brali z Ruské federace.

Martina: Vy jste řekl: Požadujeme referendum, chceme vyhlásit referendum. Jaká by v něm byla ta otázka?

Ladislav Vrábek: Češi by si měli rozmyslet, jestli chtějí, anebo nechtějí přímé dodávky plynu z Ruské federace. To je ta otázka. Protože naši politici tvrdí, že my nemůžeme brát plyn z Ruska z nějakých ideologických důvodů.

Martina: V tuhle chvíli se operuje tím, že původce války, morálka, vyšší principy...

Ladislav Vrábek: Ale to my můžeme udělat úplně stejně. My můžeme postavit úplně na druhou stranu tyhle vyšší principy – morálku a nevím, co jste ještě říkala... Vyšší princip, morálka a...?

Martina: Původce války.

Ladislav Vrábek: No, původce války... Chcete vědět, kdo je původce války? Včera jsem to vysvětloval jednomu kamarádovi půl hodiny. Můžeme samozřejmě do toho jít a postavit tu věc úplně opačně. Ta věc je čistě ideologická a my jsme dneska vlastně v podobném procesu, jako jsme byli před rokem osmdesát devět. Tady je jedna pravda, tady je jedna ideologie, a té jedné ideologii a jedné pravdě se všichni musí podřídit. A kdo se jí nepodřídí, tak je škůdce státu. To je to, co vlastně řekl pan premiér o nás – že naše aktivita směřuje proti zájmům České republiky a proti zájmům českých občanů. Takže my jsme opravdu nějakým způsobem po těch třiceti letech opět v totalitě. Jestli chcete, dokážu to postavit úplně obráceně. Ale to, co říkám, je – pojďme se oprostít od té ideologie a podívejme se na to, co je důležité pro Českou republiku, pro běžné fungování. Aby lidé nemrzli, tak potřebují teplo. Aby měli teplo, potřebují plyn. Aby lidé mohli chodit do práce, tak potřebují, aby fungovaly továrny. Ty továrny ke svému fungování potřebují plyn. V obou dvou případech končíme u toho, že potřebujeme plyn. A kde ten plyn máme vzít? Tam, kde ten plyn je. A ok, můžeme brát drahý plyn z Ameriky. On sice nebude v dostatečném množství, nebude v dostatečné kvalitě, bude brutálně předražený, ale když budeme brát ten ideologicky čistý plyn z Ameriky, tak za prvé nebudeme konkurenceschopní, to znamená, že ty podniky zase budou krachovat, bude předražený, to znamená, že ty rodiny si to zase nebudou moci dovolit, takže to není řešení. My musíme najít takové řešení, aby si rodiny ten plyn mohly dovolit a nekrachovaly, a aby podniky byly konkurenceschopné a nekrachovaly. A jediné takové řešení, které vidím, je koupit levný plyn z Ruska, protože žádný jiný levný plyn prostě neexistuje.